

Miloslav Šimek by letos v březnu oslavil osmdesátiny

Miloslav Šimek, komik, humorista a spisovatel, se narodil 7. března 1940 v Praze. Do povědomí veřejnosti se zapsal působením v divadle Semafor s partnerem Jiřím Grossmannem. Po smrti Jiřího Grossmanna spolupracoval s Petrem Nárožným a Ludkem Sobotou. V dalších letech tvořil dvojici spolu s Jiřím Krampolem. Po odchodu ze Semaforu založil Divadlo Jiřího Grossmanna, kde účinkoval spolu se Zuzanou Bubílkovou až do své smrti. Výčet divadelních her i televizních pořadů, ve kterých vystupoval, by byl dlouhý, stejně tak množství knih, které napsal. Hrál i v několika filmech. Připomeňme například představení Besídka zvláštní školy, Návštěvní den, Zajíc v pytli nebo Politické harašení. Zemřel 16. února 2004. Je pohřben v Roztokách u Prahy.

Zdroj: Wikipedie

Volné dny trávil Miloslav Šimek v našem kraji. Nejprve jezdil s rodinou do mlýna u rybníka Jednota u Soběsuk, který měli pronajatý, později si koupili chatu v lomu u Maňovic u Pačejova.

foto archiv Magdaleny Šimkové

Vzpomíná manželka Magdalena

Miloslav Šimek, tedy Slávek, jak mu jeho přátelé říkali, se narodil v Praze, ale po celý život toužil žít mimo město. Tomu však jeho profese (divadlo a televize) neumožňovala. Oba jeho rodiče pocházeli ze Strakonice, a tak ho to táhlo do jižních Čech.

V šedesátých letech jsme začali jezdit do pronajatého mlýna u Soběsuk, ale po několika letech tato možnost skončila. Slávek už si však natolik oblíbil zdejší krajinu, že jezdil soustavně po okolí na kole i autem a hledal, kde by se mohl usídlit. Až jednoho dne objevil místo svých snů - lom u Maňovic. Tam našel to, co on jako skaut a milovník knížek pana Foglara stále sháněl: „Chatu v jezerní kotlině“. A tak se stalo, že jsme od roku 1972 začali představovat kovárnu u lomu, čistit okolí zanesené vším možným nepořádkem (staré pneumatiky, plechovky, láhve...), upravovat plochu na jednoduchý pískový tenisový kurt, atd. Samozřejmě se nám stýskalo po Soběsukách i přátelích, které jsme tam získali, například po rodině pana Vohrny, po panu Ptáčkoví a dalších. S některými z nich jsme své styky nepřerušili.

Slávek se těšil, že až odejde do důchodu, odstěhuje se definitivně na chalupu. Zatím tam odjížděl, kdykoliv měl alespoň den volna. Jakmile v Praze dopsal scénář, odehrál premiéru nebo natočil televizní pořad, opustil město a jel tam, kde se cítil být více doma. A bylo jedno, zda bylo léto nebo zima. Vánoce jsme vždycky trávili na chalupě, jezdili na běžkách, bruslili sami nebo třeba hráli hokejový zápas s některou sprátenou rodinou. Také jsme samozřejmě řezali a štípali dříví, Slávek rád sekal kosou trávu a děti, už ne tak nadšeně, pohrabovaly. Na tenisovém kurtu se trénovalo, hrály zápasy s amatéry i závodními hráči a bylo zcela jedno, že kurt byl pouze pískový, nerovný, zasahovaly do něj větve okolních stromů a vůbec tedy nesplňoval profesionální parametry. Dlouho dokonce na něm stála v rohu bříza. Slávek natolik miloval stromy, že ji nechtěl obětovat. Nakonec musel, protože vyrostla. Všichni členové rodiny, vlastně i hosté, povinně sázeli stromy, což se mi zdálo v místní krajině poněkud zbytečné. Když na Štědrý den odcházeli Slávek s nejmladší dcerou vybrat na našem pozemku vánoční stromeček, vraceli se oba značně rozhádaní, protože Hanička chtěla nějaký krásný strom, zatímco Slávek dovolil uříznout pouze ten nejvíce defektní, pokrivený, utiskovaný a z jedné strany téměř holý, takže musel vždycky stát v rohu místnosti.

Slávek miloval Šumavu, projížděl ji na kole nebo v zimě na běžkách se svým dlouholetým kamarádem Vaškem Panuškou z Horaždovic, který mu byl výborným průvodcem a seznámil ho z mnoha dosud nepoznanými místy. Spolu také sehráli řadu tenisových zápasů, ať už u nás, nebo na kurtech v Horaždovicích, kde se také po Slávkově smrti koná každoročně Tenisový memoriál Miloslava Šimka.

Slávek se zapáleně bil za to, aby nebylo v okolí otevřeno úložiště jaderného odpadu, věnoval tomu opravdu hodně času. Studoval k tomu literaturu, psal si přednášky a účastnil se pochodů proti stavbě hlubinného úložiště. Patřil k zakládajícím členům sdružení „Jaderný odpad - děkujeme, nechceme!“.

Zvláštní roky jsme zažívali v sedmdesátých letech, kdy si Slávek pořídil spolu s kamarádem Milanem Wágnerem osla Honzu.

S ním pak vyráželi na pánskou jízdu, tedy putování po Šumavě. První ročník jsem ještě absolvovala s nimi i s nejstarší dcerou Evou, pak už jsem se dalších pokračování ráda vzdala, protože se mi narodily další dvě děti. Upřímně řečeno jsem byla vždy ráda, když všichni chlapi i s vozíkem taženým oslem zmizeli za obzorem a na chalupě nastal klid.

V krajině, která je naším druhým domovem, jsme měli a stále ještě máme svá oblíbená místa. Často zajdeme na výbornou svičkovou do restaurace U sv. Antonína k manželům Junkovým, do Strakonice za Slávkovou sestřenicí, dcera s vnučaty jezdí na břehy řeky Vydry. Je mi moc líto, že se neuskutečnily manželovy sny - dožít svůj život na chalupě. Kdyby mu divadlo moc chybělo, měl

připravený plán, že by hrál jednou za měsíc v Hradešicích u Antonína. To si vyzkoušel mnohokrát v posledních letech svého života a těšilo ho, kolik publika se vždy sešlo.

Slávku, měl jsi to tak krásně promyšlené, ale osud tě zaskočil. Bohužel. Se starostmi o chalupu a lom nám teď pomáhá kamarád Jaroslav a občas i další přítel Jirka. Dcerám Slávek vštípl lásku k přírodě, za což jsou mu upřímně vděčné a na lom se rády i s vnučaty vrací.

Magdalena Šimková

Miloslav Šimek se postavil proti jadernému úložišti

Slávek Šimek mě v létě roku 2004 navštívil spolu se svým kamarádem Václavem Havlíkem, který ho informoval, že já se s mou profesí trochu zajímám o ekologii a současně jsem členem v radě obce Pačejov. Slávek jako skaut a milovník přírody v okolí Maňovic a Pošumaví jihozápadních Čech byl silně znepokojen a rozhořčen snahou státu plánovat a budovat hlubinné úložiště jaderného odpadu v lokalitě „Březový potok“, což je místo v katastru obcí Maňovice, Pačejov, Velký Bor, Olšany, Chanovice a Kvášňovice.

Tato společná schůzka byla impulsem k tomu, že jsme společně založili občanské sdružení „Jaderný odpad - děkujeme, nechceme!“ (www.jodn.cz), jehož byl Slávek od počátku čestným prezidentem. Díky svému nadšení a odhodlání strhl místní veřejnost i lidi z celé ČR k neskutečnému nástupu odporu proti megalomanskému záměru státu budovat v Pošumaví hlubinný důl 500 metrů pod zemí za 115 miliard korun, jehož stavba by desítky let velmi negativně zasáhla do životů místních obyvatel a navždy ovlivnila životní prostředí.

Slávek spolu námi bojoval a chránil náš kraj proti politikům a zástupcům Správy úložišť radioaktivních odpadů (SÚRAO) a Ministerstva průmyslu a obchodu, kteří chtěli a bohužel stále chtějí umístit do našeho regionu jaderný odpad pod zem na státiště let. Slibili jsme mu těsně před jeho náhlou smrtí v roce 2005, že v boji, který on začal, vytrváme a tento slib plníme dodnes.

František Kába,
předseda spolku Jaderný odpad - děkujeme, nechceme! z.s.

Miloslav Šimek na rodinné fotografii s manželkou Magdalenou a dcerami Evou, Magdalenou a Hanou, foto archiv Magdaleny Šimkové